

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

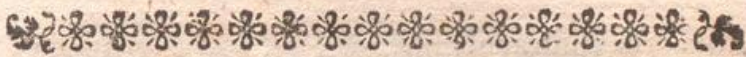
In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

In idem Festum. Oratio II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

IN EODEM FESTO.

ORATIO II.

*Oculus non vidit, nec auris audivit, nec
in cor hominis ascendit, quæ præpara-
vit Deus iis, qui diligunt illum. Cor.
1. Cap. 2.*

HOc unum est, quod de cœlesti gloria prædi-
cat Paulus, quem gratiâ singulari Deus vi-
vum adhuc, spirantemque anticipato deli-
ciarum æternarum gustu recreaverat; qui raptus
usque ad tertium cœlum, ut profiteretur ipse de se,
quidquid illic suavitatis est, delibaverat; cui ar-
cana verba, quæ homini loqui non licet, audire
datum erat: hoc unum est, inquam, quod de ci-
vitate illâ sanctâ, quam incolunt felices animæ, re-
ferendum habet. *Oculus non vidit, nec auris audi-
vit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus
iis, qui diligunt illum.*

Tamen hoc ipsum cumque quàm magnum est,
Adolescentes Christiani! quantum id oportet esse,
quod neque usurpari oculis, neque auribus percipi,
neque mente ipsâ intelligi, cognoscique possit!

Oculus non vidit? Quid est in hac rerum univer-
sitate pulchrum, quid admirabile, quid magnifi-
cum, quod oculus non viderit? Quidquid natura
profundit, quidquid extundit industria, oculos ad-
mirabili quadam varietate pascit. Quem non de-
lectet florum amœnitas, lux gemmarum, syderum
splendor, regię ædificiorum substructiones, aurea

laquearia , miracula picturæ , cælaturæ prodigia ,
solemnes ludorum spectaculorumque apparatus ?
Hæc omnia oculus vidit , cælestem gloriam *oculus*
non vidit ; pulchrius est quiddam & magnificentius ,
quàm quod acies humana ; quantumvis acris ac per-
spicax , valeat intueri.

Nec auris audivit ! quidquid omnibus retro sæ-
culis egregium fuit ac splendidum ; quidquid us-
quam terrarum est , vel diffusum locorum spatiis ,
vel temporum intervallis remotum , atque disjun-
ctum , præsens auribus sistitur . Quàm porro liquida
voluptas , quàm suavis sensus solet existere ex re-
rum gestarum narrationibus , ex Oratorum facun-
diâ , ex Poëtarum illecebris , ex avium , ex fidici-
num , ex symphonicorum omnium concentibus !
Tamen aures , quæ voluptatem hanc percipiunt ,
atque intimis animis propinquant , capere cælestes
delicias non possunt ; *nec auris audivit* ; aliquid est
in iis omni voce jucundius , omni concentu sua-
vius .

Nec in cor hominis ascendit ! nihil est , quod hu-
mana mens cogitando , optandoque non superet ,
unâ cælesti gloriâ superatur . Maxima quæque fa-
bricantur hominum animi , nulli sunt eorum moliti-
onibus positi fines , nulli præscripti termini . Nu-
merum frange quemlibet magnum & ingentem , il-
lum cogitatione unâ superabo ; frange divitias , qui-
bus pares nullâ fuerint , argenti pondera infinita ,
auri gemmarumque montes immensos ; ubi pen-
dendo , numerando , metiendo sudaveris , quid-
quid sit illud , cogitatione vincam . At cælestem
gloriam adeò vincere cogitationibus suis humana
mens non potest , ut ne assequatur quidem ; *nec in*
cor hominis ascendit .

Nihil ego jam mirer , Adolescentes Christia-
ni , si infinitus ille beatarum mentium numerus , qui
ex universis populis , gentibus , ac linguis , ut sacer
Scriptor

Scriptor loquitur, collectus nostris omnium oculis hodie subjicitur, ita caperentur potentibus cœlestis gloriæ illecebris, ut spretis facillè, quæcumque cæteri hominum tantopere ambiunt, bonis terrestribus, in uno boni illius pretio atque amore conquiescerent; si ejusdem adipiscendi gratiâ, nihil ducerent arduum aut difficile: & gravissimos quosque labores ac cruciatus ultro subire atque perpeti non vererentur. Nos verò, quibus immensa felicitatis æternæ magnitudo ex altissimo Omnipotentis DEI domicilio ostentatur; quos ejusdem aliquando potiundæ certa spes respicit; cur illam tam vili reputamus loco? cur in eâ comparandâ levissimis difficultatibus deterremur? Discamus Sanctorum exemplo, id æstimare unum, quod unum illi rependendum in pretio; id persequi unum, quod unum illi laboribus suis dignum censuere. Docent enim verò nos Sancti, quanti facere cœlestem gloriam debeamus; hoc priori quidem orationis parte, demonstrabimus. Quid ad cœlestem gloriam promerendam factu sit opus, Sancti se duces ac principes exhibent, hoc posteriori parte conficiemus.

I. P A R S.

ATenim quanta se mihi statim objicit nubes testium, qui ad æstimandam, ut par est, cœlestem gloriam, & ad spernenda, quæcumque reputamus bona, nobis exemplo præiere. Hac incensus fide credentium pater Abraham natale solum & totam cognationis seriem deseruit, ut in regionem longinquam, & ignotas sibi terras penetraret; audierat ille nimirum injectam hanc cœlitus patriæ melioris promissionem; *Et merces tua magna nimis.* Gen. 15. Noverat & ipse destinatæ nobis in cœlo mercedis pretium sapientissimus Israëlitiçi populi ductor Moses, qui teste Apostolo maturiorem ætatem cum atugisset, potuissetque, si voluisset,

Pharaoni Regi legitimus hæres designari, mollioris aulae delicias, regiam supellectilem, ipsum Ægypti totius imperium tristibus ærumnis ac laboribus, quibus suus in Ægypto populus vexabatur, constanter posthabuit: quippe subjicit Paulus, *aspicebat in remunerationem*. Heb. 11. Quâ animatus fiducia B. Job, vir ille, cujus in sacris litteris habetur celebratum ipso Dei omnipotentis ore præconium, quâ animatus, inquam, fiducia, bonorum jacturam, everisionem domûs, liberorum excidia, opprobria propinquorum, domesticorum cavillationes, maledicta conjugis, omnium denique calamitatum ac malorum cumulum tam fortiter perpeffus est? Audiamus illum medio è sterquilinio, suo illo in fimo; ubi destitutus ab amicis, irrisus à suis, rerum omnium laborans inopiâ, vix habebat miserastestarum reliquias, quibus fluentem è vulneribus saniem raderet; audiamus, inquam, illum erumpentem in istas voces. *Rursus circumdabor pelle meâ, & in carne meâ videbo Deum Salvatorem meum. . . . hac spes reposita est in sinu meo.* Job 19.

Placet è miseris pauperis tugurioli angustiis in superba potentis aulae penetralia subire? Ecce inter exquisitissimas fortunæ lætioris illecebras, in summâ divitiarum, honorum ac voluptatum abundantiam regius Vates exclamat; *Satiabor, cum apparuerit gloria tua.* Psal. 16. Atqui novæ rebus cæteris abundè satiatus es, ô David? parùmne igitur videtur tibi, quòd ab ovium gregibus, regalem in aulam vocatus es? quòd Gigantis victor, quòd totius populi plausibus exceptus, quòd in Regem super universum Israël imperium consecratus es? Quid desideras amplius? quid petis? quid ad plenam perfectamque satietatem deest? cœlestis gloria, inquit; quam dum recogito, cætera, quæcunque contuleris bona, vilescunt animo, & fastidio sunt. *Satiabor, cum apparuerit gloria tua.* Quòd si sub istis

rudioribus veteris Testamenti elementis, in tantâ temporum caligine, quam nondum venientis ab alto Numinis divina lux decusserat, inventi sunt cum eximii æstimatores bonorum cœlestium, tum conspicui rerum terrenarum contemptores; quanto minùs debet mirum videri, melioribus novæ legis auspiciis, institutos fuisse ad saniora mortalium animos; postquam delapsus in terras Christus Dominus puriores doctrinæ suæ fontes aperuit, & exemplo pariter ac verbo rerum humanarum despicientiam & cœlestium amorem inspiravit?

Agite enim; quàm multos habuit audientes dicto & strenuos novæ disciplinæ æmulatores divinus ille Magister? Quid dicam duodecim illos viros, quos erudierat ipse tam sedulò, & documentorum suorum præcones universo orbi informârat? quo illi vultu despicerere soliti, quæ vulgò perstringunt oculos? quàm verè ac sincerè dimiserunt, quod habebant cumque, & habendi deinceps quidpiam affectum exuerunt? Quid memorem illa nascentis Ecclesiæ lumina, generosos illos Christiani nominis cultores ac defensores, qui projectis Apostolorum ad pedes perituris opibus ac fortunis, uno immortalis thesauri desiderio succendebantur? Quid appellem ejusdem consilii socios omnes Religiosorum Ordinum Fundatores, qui tritam Apostolorum vestigiis viam ingressi, abstractos à terrenis cupiditatibus discipulorum suorum animos ad amorem cœlestis gloriæ traduxerunt?

Omitto tot eorum imitatores atque asseclas, qui voluntariâ divitiarum suarum abdicatione æternæ felicitatis præmia mercanda censuerunt. Circumstuebant alii rerum multarum copiâ, copiam illam extremæ paupertatis angustiis posteriorem duxerunt. Fulgebant alii natalium splendore, splendorem illum horrentibus solitudinum ac speluncarum tenebris obscurârunt. Nitebant alii purâ,

purâ, purpuram humili pannosóque vestitu mutaverunt. Imperitabant alii populis, regendos se aliorum arbitrio ac torquendos subdiderunt. Flórebant alii laude pulchritudinis, pulchritudinis gratiam fame, siti, frigore, patientiâ deformaverunt. Hæc autem omnia quâ spe, quo consilio suscepta sunt? Numquis est eorum, qui cum Apostolo non exclamet: *Hæc omnia detrimentum feci, & arbitror ut stercore, ut Christum lucrifaciam?* Phil. 3.

Vos verò, Adolescentes, quo putatis ponendam in loco cælestem gloriam, quæ tanti Sanctis omnibus visa est, ut cæteris omnibus ultrò carerent, ne sibi res tam pretiosa deperiret? Eósne errore lapsos turpiter ac delusos censebitis in æstimandâ cælesti beatitudine, qui tam periti rerum cæterarum, dum viverent, æstimatores audierunt, tot viros eruditione præstantes, morum integritate conspicuos, rerum gestarum famâ per celebres, erit hîc quispiam è vobis, qui stultitiæ vel imprudentiæ audeat accusare? Quòd si sapienter illi, si consultè omnes fecère; qui, quantum suppetebat ipsis, aut divitiarum ad abundantiam, aut deliciarum ad voluptates, aut dignitatum ad magnificentiam, totum illud in spem æternæ felicitatis impenderunt; qualem ego te æstimem, Adolescens Christiane, quisquis es, si inani fucatæ Beatitudinis larvâ deceptus, fufiles fallacésque delicias confectère, veras interim sincerásque voluptates contempnas? Quàm bellè te & similes tui, quotquot sunt, Regius Vates sic increpat; *Filii hominum, usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, & quaritis mendacium?* Filii hominum, quòd ruitis? quòd vos malus error præcipitat? quòd pertinent tandem tot vigiles curæ, tot anxietates sollicitudines, tot contentiones laboriosæ? quòd pergitis? quòd contenditis? cuius rei gratiâ militatis? Beatitudinem quæritis, video; felices, fortunátique vultis esse, quidni autem? & illuc pariter omnes

nes

nes ferimur, ad hoc nascimur, spiramus, vivimus, ut felicitate tandem aliquando potiamur. At quid beatitudinem quaritis, ubi non est; quid illam non scrutamini, ubi est? insipientes vos, dementes, insanos, qui vilibus, crassisque bonis felicitatem putetis alligatam! Majores profectò sumus, & ad majora geniti; quàm ut fragilibus ac caducis ejusmodi rebus animus acquiescat. Indignum nobis est, quidquid cœlesti gloriâ minus est. Videte, amabo, quid vobis culpâ vestrâ depereat; attendite, quàm iniquam, quàm inconsultam rerum commutationem faciatis. Hic nulla est suavitas tanta, quæ non infuso aliquo felle temperetur; ast integra olim in cœlo, liquida, desæcata gaudia inundabunt. Hic nihil est tam jucundum, quod usu ipso flaccescere ac marcescere non incipiat: illic satietas erit sine nausea, diurnitas sine fastidio; tot bona, tam ampla, tam diuturna omni æternitatis momento recentia videbuntur. Erigite igitur animos vestros, Atolescentes; laxate frena cupiditatis: optate, appetite, concupiscite Sanctorum exemplo bona illa, de quibus, ut jam monui, Apostolus profitetur. *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus iis, qui diligunt illum.* 1. Cor. 2.

II. P A R S.

Hanc verò tam nobilem gloriæ cœlestis ideam, quoniam sanctissimi, quotquot existere, viri desixam animis altius habuere; nolite mirari, si ejusdem gloriæ consequendæ gratiâ, quod alterum demonstrandum proposui, tam fortiter aggredi multa, tam constanter perpeti multò plura non dubitarunt. Nam si videmus quotidie, alios, ut avaritiæ studeant, divitiâsque & opes accumulent, habere se se duriter, perpetuis animum corpûsque macerare laboribus, trajicere maria frigoris ætûsque

que patientes : alios ut honorum, quibus inhiant, expleant famem, vel servire Principum in aula, vel ingenuæ conditionis oblitos adulari turpiter hominibus novis quos oderunt, vel abjectis mollioris vitæ deliciis, quas degustare ad satietatem, & velent, & possent, fortunarum capitisque subire aleam ; alios, ut turpissimas sequantur voluptates, nec pudoris ac famæ jacturam vereri, nec libidinis atque intemperantiæ assiduos comites morborum aculeos formidare ; nec anticipatam annis plurimis senectutem, & succisam in ipso ætatis flore vitam perhorrescere : hæc inquam, omnia si quotidie experimur ab avaris, ab ambitiosis, ab amatoribus voluptatum factitari ; huc si opum cupido, studium gloriæ futilis, libidinis atque intemperantiæ rabies homines adigit ; cum tamen noverint intelligantque penitus, nihil esse non caducum, nihil non fragile, nihil non perituum in iis, quæ concupiscunt, aut operosius affectantur, bonis ; quanto æquius fuit, quidquid usquam aut laborum est, aut periculorum, aut acerbissimum, tentatum esse à Sanctis, ut ad vera, solida ac perpetuò commansura bona pervenirent. *Et illi quidem, inquit Paulus, ut corruptibilem coronam accipiant, nos autem ut incorruptam.* 1. Cor. 9.

Veniant enim verò, veniant mundi, carnis rerumque terrenarum sectatores ; seque in exantlandis laboribus, in aggrendendis periculis, in perferendis pro consequendâ cœlesti gloria acerbissimis doloribus videant superatos fuisse à Sanctis, & intabescant.

Verùm quàm acerba offerunt se mihi spectacula, quàm horribilis undique carnificina exhibetur ! per quot, quàmque per varios periculorum casus felicitatis æternæ cupido cujuscumque sexûs, ætatis, ac conditionis homines impulit ! Alios video palis affixos, fustibus flagellisque cæcos, laceratos

ratos unguis, liquato in plumbo atque æstuante oleo demersos: alios intueor rotis distractos, ignitis laminis exustos, ardentibus in traticulis versatos; effossis oculis, avulsâ linguâ, resectis articulis omnibus in crucem tandem actos; alios aspicio pice oblitos atque sebo, accensos facum instar ad nocturna spectacula; alios lapidibus obrutos, alios enectos fame siti que, ferris dissectos, confixos claviculis, depexos ferreis pectinibus, membratim concisos, ferri flammarumque vim omnem expertos; tanti est cœlestis gloria, quam hoc pretio lubentes, volentes, triumphantésque mercantur!

Jam à cruentis Martyrum spectaculis, ab illa suppliciorum atrocitate ad alios Sanctorum labores intuendos, quibus illi se, quoniam tortor ac tyrannus deerat, sponte ultróque macerârunt, veniamus. Circumspicite tam multas religiosorum hominum familias, tot illustrium Confessorum agmina, tam conspicuos sanctarum Virginum ac Puellarum choros. Cogitate eorum omnium desertam solitudinem, jure silentium, preces assiduas, durissimam paupertatem, severam sensuum omnium arctissimamque custodiam, labores continuos, vigiliis, jejunia, susceptas ultró castigationes corporis, & absolutam rerum omnium, quæ hominum naturam aut delectare aut juvare possunt, spoliationem. Penetrate recessus intimos solorum nemorum, deserta illa squalentia Thebaïdos, illas speluncas belluis unis, unis scorpionibus notas. Quid illi tot laboribus, tam pertinaci rerum omnium abdicatione homines mendo mortui negotiantur? cœlum emunt. Dura quidem est crux illa per se se; ast ubi fructum ejus pretiumque cogitant, levissimum illius videtur pondus, suavissimi labores, honorificæ & illustres ignominia! Jucundum illis fuit cœlestem patriam mercari tanto scœnore, jucundius est autem in
præ.

præsentiam exantlatos olim labores, ærumnas, contumelias meminisse, quæ tantis tamque illustribus præmiis compensantur. Osculantur omnes & trophæi loco ostentant crucem suam, cujus breves molestias æternis excipi deliciis intuentur.

Et vos, Adolescentes, vos pigebit modicam vobis vim facere? digna vobis æterna felicitas non videbitur, cui comparandæ laboris nonnihil adhibeatis? aut putabitis eandem cessantibus vobis, ac futiles usque delicias venantibus olim impertientiam? Age, responde mihi, Adolescens Christiane, si quis es in re salutis remissus ac languidus; vel spem cælestis gloriæ omnem expectationemque abiecisti, vel ad eam utique aliquando possidendam contendis? si primum, miserum te, cujus pars cum reprobis inter perennes rogos futura sit; neque enim medium est inter utrumque, vel gaudere te oportet cum Sanctis, vel cum malis Dæmonibus in perpetuum cruciari. Sin magis ad beatam immortalitatem aspiras, quod alterum lubentius crediderim: peto à te, quem laborem suscepisti, ut cælesti gloriâ aliquando si nerere? Merces est enim cælestis gloria, æqua laboris compensatio: labor itaque mercedi prævius, & æquus quodammodo mercedi labor exigitur. Quem tu, inquam, laborem suscepisti, quæ cælesti gloriæ respondeat? Scio mercedem infinitam apparari tibi; nihil à te nisi finitum proficisci aut expectari posse. Sed quid saltem à te profectum ejusmodi, cujusmodi facere tandem potes? non infinitum à te laborem peto, sed laborem quoquo modo, qui felicitatem æternam sibi vindicet. profer ergo nobis quidpiam: loquere, quid fecisti? Si te mori hæc nocte contingeret, quo jure possis cælestem gloriam tibi mercedis loco postulare? quæ tu Christo merita offeras? Mercedem petis? ubi labor? ubi opera? coronam petis? ubi prælium? ubi victoria? Cælum petis? ubi pretium: quanti

quanti emis? Stephanum vides: emit lapidatione corporis & acerbissimo laniatu. Laurentium vides: emit lentis ignibus & ustulatione membrorum. Augustinum vides? emit lacrymis & diuturno scelerum dolore. Franciscum vides? emit abiectione rerum omnium & humillimâ paupertate. Brunonem vides? emit orationibus & jejuniis. Tot Virgines, tot tui similes Adolescentulos vides? emergunt mundissimi corporis integritate, morum innocentiam, quam acri sensuum omnium custodiâ munierunt. His cælum emittur; quid æquale, quid simile, quid aliquatenus affine nobis offers?

Si jam ego discurrerem per omnes Scholæ hujus ordines, & unumquemque vestrum percunctarer tacitus, vitia singulorum enumerans, quæ spem impertiendæ olim cælestis gloriæ aut remorari possunt, aut etiam excindere penitus; quotus quisque vestrum esset, qui profiteri posset ex animo, se aliquam in iis vel extirpandis, vel coercendis operam hæcenus posuisse?

Tu, quem morosa, difficilis ac tetrica præter modum indoles molestum sociis, domesticis incommodum, asperum monitoribus, parentibus contumacem ac refractariolum singulos in dies magis ac magis exhibet: an aliquam identidem adhibuisti vim, ut asperitatem illam mitigares? ut mollioribus verbis uterere? ut docilem te bene monentibus, & ad saniora te flectentibus mansuetum præstares? Tu, quem ludi insanus furor totos per dies, etiam cum neque licitum est, neque vacat, miserum obsidet ac deperdit; qui insanabile illud cacoëthes, dum studes, dum precaris, dum sacris Mysterijs interes, tecum portas; an ut effrenem illum impetum coerceres, interdicens tibi nonnunquam ludendi potestatem ulro volensque æstimasti? Tu, qui literarum pertæsus turpi jam dudum langues in otio; hinc, si nescis, tot cogi-

cogitationes malæ, tot incitationes ad voluptatem, tot graves ac periculosa tentationes, tot inflicta integritati tuæ atque innocentia vulnera, tanquam teterrimi rivuli ex corruptissimo fonte promanarunt; tamen quid fecisti, ut veterum excuteres? ut intermissum studii ardorem resumeres? ut patientem morum corruptelæ aditum occluderes? Tu, quem consuetudo prava suis constrictum laqueis tenet fortè jam pridem, non ignoras, quàm gravem in te ipso salutis obicem, quantum ad beatam immortalitatem consequendam impedimentum feras? Intelligis dictam hanc legem esse, nequid inquinatum sordibus iniret in regnum cælorum. Tamen quid contulisti de tuo, ut habitus illius mali vitium corrigeres? An interdixisti sedulo curiosis oculis, quæcumque pudicitiam lædere quoquo modo possent? an abjecisti immisericorditer & ultricibus damnasti flammis perniciofa illa volumina, è quibus pestiferum altiùs venenum hausisti? an temperasti liberioribus colloquijs, quæ malum invexerunt fortasse, idèmq; etiamnum fovent & alunt? an abruptisti fatalia necessitudinis illius vincula, quæ mortem animæ, pudori labem, cælesti gloriæ tam gravem moram importat?

Hæc & alia ejusmodi, quæ petuntur à vobis, quantula sunt, si cum æternæ mercedis magnitudine comparentur? *momentaneum & leve tribulationis nostræ, æternum gloria pondus operatur in nobis.* 2. Cor. 4. Tamen quis credat? hæc rejiciuntur à plerisque, tanquam onus non ferendum suisque impar viribus! quid si ergo majora pro jure suo ac difficiliora Deus exigeret? quid si labores continuos, acerbissimos cruciatus, ipsam per mille vulnera vitæ jacturam gloriæ cælestis in pretium repeteret? Tanti stetit nimirum Christianis heroibus, illam ut adipiscerentur: nos qui ad eandem, quâ potiuntur illi, felicitatem aspiramus, levissimas difficultates perhor-

horrescimus ! Pudeat certè nosmetipsos ignavia
 nostræ , Adolescentes ; caveamusque diligenter ,
 ne , cum gloriosissimum fuerit viris sanctissimis vitæ
 immortalis delicias tam vario pœnarum mortisque
 genere redemisse ; nobis turpissimum sit , eandem
 illam gloriam tam vili promerendam pretio despe-
 xisse . Quamobrem , ut unde cœpit Oratio , eò-
 dem referatur ; oro vos , Adolescentes , atque ob-
 testor per JESU Christi sanguinem , cujus cœlestis
 gloria pretium est , per Sanctorum exempla , per
 salutem vestram , quâ nihil vobis debet esse anti-
 quius , aspirate totis animis , & contendite fortiter
 ad illa bona , de quibus hoc polliceri nobis possu-
 mus , quoniam *Oculus non vidit , nec auris audivit ,*
nec in cor hominis ascendit , quæ præparavit Deus ijs , qui
diligunt illum .

IN FESTO NATALIS DOMINI.

ORATIO III.

*Sic Deus dilexit mundum , ut Filium suum
 unigenitum daret . Joan. cap. 3.*

Stupendum enimverò divini in homines amoris
 prodigium hodierna solennitas exhibet , Ado-
 lescentes Christiani ! Ecce Deus Optimus , Maximus
 tristissimam humani generis sortem commiserans ,
 Filium suum Unigenitum mittit in terras , & arden-
 dentissima suspirantis jam diu , & in tanti boni ex-
 pectatione gestientis univèrsi orbis vota cumulat !

C

Ecce